

[Dagmar Mørk Jensen]

foreslåede ændringer er uforsvarlige, så selv om vi ikke føler os imponeret af det offentlige personalepolitik i denne forbindelse, må vi erkende, at de implicerede personaleorganisationer ikke har ment at kunne påtale forretningsgangen.

Vi kan derfor ikke støtte SFs forslag, men må henholde os til princippet om, at folketinget ikke skal administrere, sådan som vi netop har givet kommunalbestyrelserne god besked om. Vi vil derfor stemme imod forslaget.

(Kort bemærkning).

Hanne Andersen (S):

Jeg vil gerne sige til fru Dagmar Mørk Jensen, at denne ulykkelige sag ikke hænger sammen med, at man har vedtaget en lov om rigshospitalets fysiske rammer, men med, at indenrigsministeren ikke lever op til sine løfter om ikke at forringe cancerforskningen og ikke at lave nogen ændringer, uden at det sker i nøje samarbejde med det tilknyttede personale.

(Kort bemærkning).

Agerschou (SF):

Jeg synes egentlig ikke, at fru Dagmar Mørk Jensen tog stilling til indholdet af SFs forslag. Det, jeg hørte fru Dagmar Mørk Jensen beskæftige sig med, var mest den underlige måde, det offentlige i denne sag har drevet personalepolitik på. Det kan være meget rigtigt, men det er egentlig ikke det, forslaget handler om. Det, vi mener er vigtigt, er, at der simpelt hen er et område af kræftforskningen, der bliver ødelagt, der bliver helt afbrudt, og som vi mener det er vigtigt at få videreført. Det er det, jeg vil bede fru Dagmar Mørk Jensen fra de radikale om at tage stilling til.

Lenger (VS):

Fru Dagmar Mørk Jensen sagde, at det radikale venstre ville stemme for forslaget, men jeg tror, at det var en fortalelse, og det kan jo også være svært at hitte rede i, hvornår man mener hvad. Jeg vil derfor starte med at citere lidt fra Politiken søndag den 18. august 1985. Der siger fru Dagmar Mørk Jensen:

»Vi havde, da folketinget sluttede, en klar opfattelse af, at indenrigsministeren ville trække opsigelserne tilbage, men det har vist sig ikke at holde stik.«

Hun siger et andet sted:

»Det er kedeligt, at vi skal være nødt til at tvinge ministeren, men der er ingen anden udvej.«

Og i Universitetsavisen for torsdag den 22. august 1985 siger fru Dagmar Mørk Jensen om besættelsen af overlægestillingen:

»Det tolker vi sådan, at overlægen skal være ansat ca. 1. september 1985.«

Og et andet sted:

»Jeg føler mig ikke tryk ved den behandling, rigshospitalets direktion har givet sagen.«

Hvis vi vender tilbage til Politiken for søndag den 18. august 1985, er fru Dagmar Mørk Jensen citeret for følgende udtalelse om indenrigsministeren:

»Hun har hele tiden vidst, at der var politisk flertal imod, at opsigelserne overhovedet blev sendt ud, inden vi havde struktureret den kommende danske cancerforskning.«

Det var, hvad fru Dagmar Mørk Jensen berigede offentligheden med i sommer. Senere har det radikale venstre tilsyneladende ændret holdning. I dag bruger fru Dagmar Mørk Jensen den begrundelse, at man ikke har set nogen melding fra den nye overlæge om, at han finder de foretagne afskedigelser uforsvarlige. Nej, han er heller ikke blevet spurgt, og ifølge de meldinger, fru Dagmar Mørk Jensen kom med i sommer, var det meningen, at man ville indhente en udtalelse fra den kommende overlæge, før man effektuerede afskedigelserne. I modsat fald ville man fra radikal side med fru Dagmar Mørk Jensens egne ord være med til at tvinge ministeren. Det er det, SFs forslag går ud på.

Jeg vil i mit andet indlæg komme lidt nærmere ind på det hændelsesforløb, der har været, og jeg vil bruge resten af min taletid nu til at kommentere SFs forslag, som jeg synes er sjældent velargumenteret, og det kan VS helt slutte op bag.

I den ansættelsessag, som har været, har hele spørgsmålet om forskningen været kædet sammen med adskillige tvivlsomme episoder, mærkværdige dispositioner, besynderlige hændelser, som i sig selv kunne danne grundlag for en debat nu, hvor indenrigsministeren er til stede og ikke bare kan dække